

EL SECRET DE L'AINA

Montse Julve Martínez
María Jaime Lozano

A través del projecte CAP INFANT SENSE CONTE fomentem l'ús de la llengua catalana, l'hàbit lector i la creativitat dels infants. Ho portem fent des de l'any 2014, any de creació d'aquesta iniciativa sense ànim de lucre, ja queensem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint.

L'autora del text d'aquest conte, la franquesina Montse Julve, ha vist fet realitat el seu somni de tenir-lo publicat. Moltes gràcies per confiar en nosaltres i posar-nos les coses tan fàcils. De ben segur que milers d'infants i molta altra gent gaudirà tant del text com de les il·lustracions, realitzades per la garriguenca Maria Jaime.

Aquest i molts altres contes els trobareu a la web: www.capinfantsenseconte.org

Un conte escrit, il·lustrat, corregit, coordinat, editat i imprès per persones que estimen els llibres.

El cost d'impressió s'ha finançat gràcies a la col·laboració de les empreses que figuren a la contraportada. Moltes gràcies per creure en el projecte!

“No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix”
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

*Llegir ens fa pensar,
Pensar ens fa ser lliures.*

© Montse Julve Martínez
© Maria Jaime Lozano

1a edició: Setembre de 2024
Tirada: 2000 exemplars

Impressió i maquetació: IGràfic www.igrafic.com
Coordinació de l'edició: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)
Amb el suport de: Associació Cap Infant Sense Conte.
Autor del text: Montse Julve Martínez
Il·lustrador: Maria Jaime Lozano
Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez

Dipòsit legal: B 14217-2024
Imprès a Catalunya

— **O**h, i tant! N'estic ben segura... L'Aina té un secret i no el vol compartir —anava dient l'Aurora al grupet d'amigues que en aquell moment eren a l'ombra d'una hortència amb ella—. No t'ho sembla, Estel? I tu, Mariona, què me'n dius? Vinga, vinga... I la resta, què n'opineu?

—Sí, sí. És molt fort, molt fort! —deia una.

—Jo crec que fa temps que ens ho amaga... —afegia una altra.

Estaven totes atrafegades! Per què? Doncs, perquè la seva amiga Aina sempre lluia, abans que tothom, el color de moda de cada temporada en els seus vestits... i sempre guanyava el concurs de final de curs.

I ja hi tornaven:

—La seva mare no és modista i la seva àvia tampoc. Jo ho sé perquè la Carina m'ho va dir l'altre dia.

I així, xiuxiuejant perquè ningú més les pogués sentir, intentaven resoldre aquell trencaclosques que l'Aurora, la més tafanera, els havia plantejat.

Totes elles vivien en un gran jardí ple de flors i tothom ajudava a preparar la Gran Festa, que es feia a l'estiu i que era també el final de curs de l'escola:

les flors, al matí, abassegaven tota la rosada per estar ben fresquetes i lluent, les cadernereres refileven i refileven tot assajant les cançons que cantarien al concurs de talents i els conillets corrien buscant pastanagues per al pastís que donarien a tothom com a cloenda de la festa i després del lliurament dels premis. Els esquirols, per la seva banda, preparaven ametlles, nous i avellanes mentre les formiguetes, amb la seva gran força i totes a una, ajudaven a muntar l'envelat (allò sí que era treballar!). Els caragols i els escarabats treballaven plegats muntant tot l'escenari (prou que els costava!) i les cuquetes de llum... cap d'elles sabia encara de quin color seria el vestit del ball de fi de festa! I allò era un gran problema, perquè totes elles volien lluir d'allò més i guanyar el concurs.

La majoria esperava que a l'Aina se li escapés el color del vestit que portaria per poder anar tan a la moda com ella, però aquesta es feia la desentesa quan li insinuaven quelcom.

Un dia, mentre l'Aina els explicava com li costaven de fer les garlandes que haurien de decorar l'envelat, la Mariona va dir:

—Jo t'ajudaré si vols!

I l'Aurora, mig ofegant-se perquè estava bevent aigua en aquell mateix moment, s'hi va sumar:

—Jo... jo... jo també t'ajudaré si et sembla bé. Així et serà més fàcil. Ens ho hauries d'haver dit abans! Segur que, si ens hi posem plegades, en un tres i no res ho tindrem tot enllestit!

—Doncs em sembla una gran idea! Moltes gràcies! Ens hi podem posar aquesta tarda mateix —va contestar l'Aina.

«Per fi!», pensava l'Aurora. Si anaven a casa l'Aina, probablement trobarien alguna revista de moda, algun retall de roba...

—Quedem a les cinc a casa teva, Mariona —va dir aleshores l'Aina—. Com que tens el pati tan gran, hi cabrem millor, no trobes?

Vaja... Allò sí que no s'ho esperava, l'Aurora... Mira que era llesta l'Aina!

Aquella tarda sols es va parlar de garlandes i dels collarets, polseres i sabates que durien a la festa. La Mariona i l'Aurora en cap moment van tenir l'oportunitat d'esbrinar res de res. I faltava molt poc per al dia tan esperat per tothom!

Com que ja no podien perdre més temps, les cuquetes de llum van passar a l'acció i totes (menys l'Aina, que sempre els posava excuses) van anar cap a casa de la senyora Àngela, la modista —que també era professora de tall i confecció—, per tal d'escollir les teles que més els podien escaure i el color més adient per a cadascuna d'elles.

La senyora Àngela les va aconsellar molt bé, i elles en van quedar tan satisfetes que gairebé ja no pensaven en el vestit de la seva amiga i s'imaginaven com les princeses dels contes de fades.

L'Aurora portaria un vestit de color vermell, que era el color que més li agradava. La Mariona aniria de color taronja, que la feia feliç, i la Carina aniria de color groc, perquè era la més agosarada. A la Sílvia li esqueia el verd, mentre que l'Estel necessitava un vestit blau que li fes joc amb els seus ulls tan bonics.

La Sònia vestiria de violeta, que li faria lluir la seva pell tan especial, i el morat combinat amb el blanc era el més adequat per a la Gemma.

Així, cada tarda, en sortir de l'escola, les cuquetes anaven a casa de la senyora Àngela a cosir cada una el seu vestit. I s'ho passaven d'allò més bé xerrant i rient molt per tots els acudits que explicava la Gemma, que sempre en tenia un per dir!

Una tarda, la Mariona es va trobar l'Aina sota una fulla i li va preguntar pel vestit que portaria. Ella li va dir que seria ben especial, com sempre, per poder guanyar el concurs.

Finalment, va arribar el dia de la Gran Festa... Al matí, es van col·locar les taules on posarien tots els panets, dolços, pastissos i coques que s'havien preparat, perquè tothom pogués anar picant després del lliurament dels premis i abans del ball.

Al migdia va arribar l'hora del concurs! Dalt de l'escenari ja estava format el cor de l'orquestra amb els xarrasclets, les perdius, les guatlles, els martinets i els bernats pescaires, que farien de contralts, i l'aligot, l'esparver i el falcó, que eren els tenors i contratenors. El rascló, la fotja,

la garseta i l'oreneta feien la tercera veu; a la cardina i al rossinyol els tocava fer els falsets, i els baixos anaven a càrrec del mussol i la puput. I tot això ho coordinava l'òliba, a qui, amb la seva bona oïda, no se li escapava res.

Anaven tots tan mudats i feien tant de goig que la professora de matemàtiques els va voler fer una foto per penjar-la al passadís de l'escola, on tothom la pogués admirar.

Els primers en sortir a l'escenari van ser els escarabats per donar pas, després, a les formigues. Les cuques de llum, mentre esperaven el seu torn, es van estranyar que l'Aina encara no hagués arribat.

—I si li ha passat alguna cosa? —va preguntar la Carina.

Tot seguit va ser el torn dels caragols que, entre pujar i baixar de l'escenari, s'hi van estar una bona estona, com de costum. Quan les cuquetes de llum ja estaven preparades per sortir en fila perquè les puntuesin, va aparèixer l'Aina amb un preciós vestit daurat.

—Quin vestit més maco! —li va dir l'Estel.

—Amigues meves —va començar dient l’Aina—, els últims anys he guanyat aquest concurs, però penso que seria genial si guanyéssim totes juntes.

Us proposo participar en grup, a diferència dels altres anys en què cadascuna anava per lliure.

—Quina bona idea, Aina —va dir-li la Mariona.

—Però tu portes el vestit més bonic, com sempre —li va dir la Gemma.

—Els vostres vestits també son preciosos. Ens mereixem guanyar totes. I ja veureu què passarà si sortim juntes —va respondre l’Aina.

Totes les cuquetes de llum van estar d’acord i van sortir a l’escenari plegades. El vestit de l’Aina, al costat dels altres vestits, els feia brillar tant i amb tanta força que juntes semblaven l’arc de Sant Martí. I, en abraçar-se totes elles, van començar a desprendre mil raigs de colors que van deixar tothom bocabadat.

Per primera vegada, totes elles van guanyar el premi al millor conjunt de vestits.

La festa va ser un èxit i totes van estar molt contentes del premi aconseguit per la gran proposta de la seva amiga Aina.

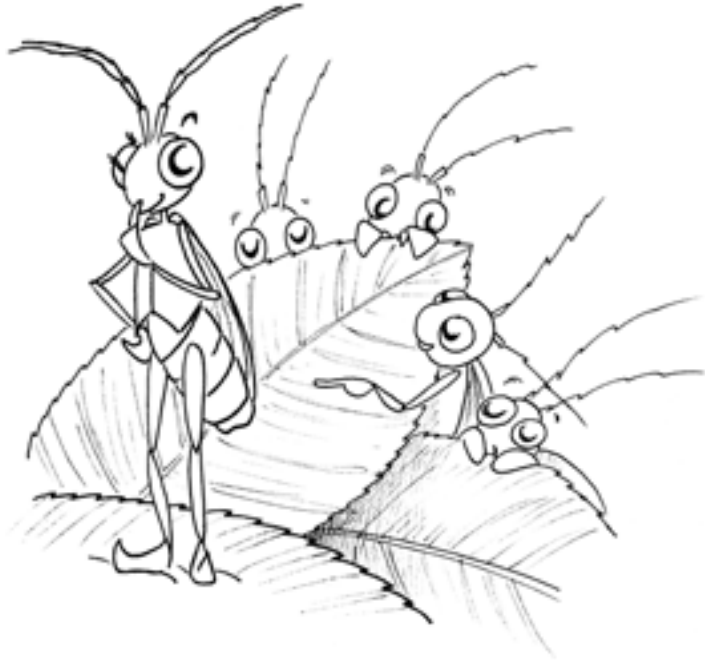

Què havia passat, però, amb l'Aina? Quin era el secret que li permetia anar sempre a l'última moda i què havia ocorregut en aquella ocasió? Cada any, abans del canvi d'estació, es posava una estona sobre el pont del riu mirant l'aigua, perquè una mica més amunt hi havia la fàbrica tèxtil del poble (on tenyien les teles de la temporada), d'on sempre s'escapaven algunes gotes del color que estaven fent per a la següent temporada. Gràcies a això, ella sempre lluia la primera el color de moda i era així com havia sabut, també, que el daurat seria el color de moda de la propera temporada!

L'Aina, que era molt llesta, havia agafat unes gotes que suraven pel riu i les havia estampades en una tela. El color era molt maco, però al costat d'altres colors encara lluia millor! I, com que sabia que les seves amigues volien guanyar el concurs i s'esforçarien al màxim per tenir cadascuna un vestit ben bonic, va decidir que els proposaria participar juntes per obtenir totes el premi. I així va ser.

— FI —

*Heu de saber que l'amistat és un bé molt preuat i
que un amic s'ha d'estimar i cuidar
com si es tractés d'un germà o germana!
No sempre es té la gran sort de tenir al costat amics
dels de debò, dels que tota la vida et faran costat.*

www.capinfantsenseconte.org